

“Això us mando: que us estimeu els uns als altres.”

Joan (Jn 15,9-17)

“Persevereu en l’amor”. No es tracta d’una frase més. Aquest mandat carregat de misteri i de promesa és la clau del cristianisme. Només perseverant en l’amor podem caminar en la bona direcció.

No es tracta només de viure batejats en una religió, sinó de practicar i viure l’Amor de Déu des de dins, amb autenticitat i compromís. Ser cristià no és un assumpte doctrinal, un compliment de normes i manaments, sinó una qüestió d’amor al proïsme que generi compromís vers la comunitat.

Però amb el pas dels segles, els manaments i les normes de l’església s’han anat multiplicant i els Concilis han anat prodigant els seus dogmes. Allò que un dia va ser un missatge d’amor, una “Bona Nova” de Jesús perquè anunciava “ l’amor increïble de Déu”, ha deixat pas en gran mesura, al llarg dels segles, a un temor al Déu que fa justícia i un sentiment de culpa que provoca un allunyament per manca d’espai per créixer.

Amor o temor ?. Què demana Déu de nosaltres?.

El temor a Déu és el “principi de la saviesa”, és cert, però cal reflexionar sobre la necessitat de deixar la por, aquella por malaltissa, que deforma la nostra existència i la pròpia naturalesa de Déu, per poder abraçar una confiança en Déu que ens desperti de la superficialitat i ens apropiï altre cop a la alegria promesa per Jesús.

Cal reflexionar sobre el fet que la fe cristiana només pot ser viscuda,- sense traïr la seva essència,- com una experiència positiva, confiada i amb goig.

Viure aquesta fidelitat al manament de l’amor no hauria de ser una utopia, sinó font d’alegria i signe d’identitat dels cristians, “ us parlo d’això,- ens diu Jesús,- perquè la meva alegria estigui en vosaltres, perquè la vostra alegria arribi a la plenitud ”. Alegrem-nos. Perseverem en l’Amor.

X_i_C